

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΑΜΗΝΟΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμᾶς 5
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘΜΟΣ 4

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἰτησίν :

“ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ ”

ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῆ 28 Ἰανουαρίου 1906

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψίν καὶ τῶν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπτης τῆς ἑλπίς καὶ ὑπεύθυνος

ΠΙΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ

Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

ΕΥΑΓ. Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Ἐπιστήμη ὡς ἡ ἐν Ἑλλάδι νομική, με κύκλον ἐργατῶν τόσον εὐαρίθμον, κυριολεκτικῶς ἀπορφανίζεται, ὅταν ὑφίσταται στέρησιν τοιαύτην, ὡς ὑπέστη διὰ τοῦ θανάτου τοῦ **Εὐαγγέλου Νικολαΐδου**, ὅστις, εὐρισκόμενος εἰς τὸν οὐδὸν ἀκόμη τοῦ Πανθέου τῆς Ἑλληνικῆς νομικῆς ἐπιστήμης, μετὰ βεβαιότητος δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι θὰ ἀνήρχεται εἰς τὰ ἀετῶματα.

ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΝ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΟΡΟΥ ΤΩΝ ΕΠΙΤΗΔΕΥΜΑΤΩΝ

Ἐκ τοῦ εἰς τὴν βουλὴν ὑποβληθέντος νομοσχεδίου δημοσιεύομεν τὸ 12ον ἄρθρον, τὸ ἀφορῶν εἰς τοὺς δικηγόρους :

« Ἄρθρον 12. Οἱ δικηγόροι, οἱ ἐγγεγραμμένοι εἰς φορολογικούς καταλόγους, συντεταγμένους κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν. ΧΠΓ' τοῦ 1878, ὀφείλουσι κατ' ἔτος, ἐντὸς μὲν μηνὸς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου, ἐντὸς δὲ τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη, νὰ ἐπιδίδωσι τὴν προσήκουσαν δήλωσιν καὶ καταβάλλωσιν ἅμα αὐτῇ τὴν πρώτην δόσιν τοῦ καθωρισμένου διὰ τοῦ καταλόγου φόρου. Ὁ φόρος τῶν δικηγόρων βεβαιούται ἐπὶ τῆ βάσει τῶν κεκηρυγμένων ἐκτελεσθῶν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς δικαιοσύνης καταλόγων. Κατὰ τῶν μὴ δηλούντων τὸ ἑαυτῶν ἐπιτήδευμα δικηγόρων δὲν ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 καὶ τὰ §§ β' καὶ γ' τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ νόμου τούτου, βεβαιοῦνται ὅμως ἐπ' ὀνόματι τῶν ἐπιπροσθέτως δύο δεκατημόρια ἐπὶ τοῦ ἐτησίου αὐτῶν φόρου ἐπιτηδεύματος. »

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ὑποβολῆς τοῦ νομοσχεδίου τούτου ὁ ἐν Ἀθήναις δικηγόρος κ. Γ. Φιλάρετος ἀπέστειλε τὰς

ἀμέσως κτωτέρω δημοσιευόμενες ἀξίας πολλοῦ λόγου παρατηρήσεις.

ΦΟΡΟΣ ΕΠΙΤΗΔΕΥΜΑΤΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

Ὁ Ἕλλην νομοθέτης τοὺς δικηγόρους κατατάσσει εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀμφιβίων, διότι καὶ θεωρεῖ καὶ δὲν θεωρεῖ αὐτοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους.

Ὁ δικαστικὸς ὀργανισμὸς, διὰ πολλῶν διατάξεων αὐτοῦ, ἀναγνωρίζει αὐτοὺς ὡς δημοσίους ὑπαλλήλους. Διορίζονται καὶ παύονται διὰ βασιλικοῦ διατάγματος (Ὁργ. δ. 136. Ἄρθ. 6 ν. προσόντων)· ὀρίζονται τὸν ὄρον τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων (Ὁργ. δ. 216)· ρητῶς ὀνομάζονται δημόσιοι ὑπάλληλοι (Ὁργ. δ. 142)· ὡς τοιοῦτοι δικαιούνται νὰ ἐκδίδωσιν ἀντίγραφα τῶν εἰς χεῖράς των ἐγγράφων (Ὁργ. δ. 151)· τιμωροῦνται πειθαρχικῶς (Ὁργ. δ. 89. 97. 300)· ἀναπληροῦσι τοὺς εἰσαγγελεῖς νομίμως (ἄρθρ. 278 ὀργ. δικ.), ἀντισυνταγματικῶς δ' ἐν τῇ πρακτικῇ τοὺς τε πρωτοδικὰς καὶ τοὺς ἐφέτας (Σύνταγμα 88)· τὰ ἔργα αὐτῶν εἶναι ἀσυμβίβαστα πρὸς πᾶσαν ἄλλην δημοσίαν ἢ δημοτικὴν ὑπηρεσίαν (Ὁργ. δ. 276)· τιμωροῦνται μάλιστα οἱ συγχρόνως μετερχόμενοι τέχνην τινὰ ἢ ἐμπόριον (Ὁργ. δ. 277).

Ἄλλ' οἱ δικηγόροι κατὰ τὴν φορολογικὴν νομοθεσίαν ἀφομοιοῦνται ἐν πᾶσι πρὸς τοὺς μὴ δημοσίους ὑπαλλήλους. Διότι δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 13 τοῦ ν. ΧΠΓ' τῆς 27 Ἰανουαρίου 1878, εἶναι κοινοὶ ἐπιτηδευματῆαι, ὑποβαλλόμενοι, ὡς οἱ καρραγωγεῖς, οἱ κρεωπῶλαι καὶ οἱ λαχανοπῶλαι, εἰς φόρον ἐπιτηδεύματος.

Διὰ δύο λόγους ὅμως δὲν δικαιούνται νὰ παραπονῶνται. Ἡ καταδύρα

τοῦ δημοσίου ταμείου ἀφ' ἐνὸς ἔχει ἀνάγκην χρημάτων πρὸς... πάχυνσιν κομματικῶν κηφῆνων. Αὐτὰ συμβαίνουν ἀφ' ἑτέρου καὶ ἐν Γαλλίᾳ. Καὶ ἐκεῖ διὰ τοῦ ν. τῆς 18 Μαΐου 1850 ἐπεβλήθη φόρος ἐπιτηδεύματος. Οἱ δικηγορικὸι σύλλογοι ἀγρίως ἐξηγγέρθησαν κατὰ τοῦ τοιοῦτου νομοθετικοῦ νεωτερισμοῦ. Αἱ κυβερνήσεις ἀνεγνώρισαν τὸ δίκαιον τῶν δικηγόρων, δικαιολογοῦσιν τὸ μέτρον ὡς προσωρινώτατον, ἕνεκα ἐκτάκτων περιστάσεων. Ἀλλὰ τοῦτο ἐγένετο διαρκέστατον, οἱ δὲ δικηγόροι, βαρυνθέντες νὰ διαμαρτύρωνται ἀκάρπως, ἐσίγησαν. Οἱ ἐν Ἑλλάδι, ἀνεκτικώτεροι τῶν ἐν Γαλλίᾳ, οὐδὲ διεμαρτυρήθησαν κἄν ποτέ.

Ταῦτα μὲν οὕτως ἔχουσιν, εἴτε καλῶς εἴτε κακῶς. Ἀπέχω δὲ σήμερον νὰ παρατηρήσω τι περὶ τοῦ ἀτελοῦς καὶ ἀνίσου τρόπου τῆς τε βεβαιώσεως καὶ τῆς εἰσπράξεως τοῦ ἐπιτηδευματικοῦ φόρου τῶν δικηγόρων, ὡς τοῦτο θὰ ἀπεδεικνύετο, ἐάν ποτε ἐδημοσιεύετο ὁ κατάλογος τῶν πληρωνόντων ἐπιτήδευμα δικηγόρων καὶ ἡ διαβάθμισις αὐτῶν.

Δισθάνομαι ὅμως τὴν ἀνάγκην νὰ ὑψώσω φωνὴν διαμαρτυρίας κατὰ τοῦ ἐξευτελισμοῦ, εἰς ὃν ὁ σοφὸς Ἕλλην νομοθέτης ὑπέβαλε κατὰ τὰ τελευταία ἔτη τοὺς λειτουργοὺς τῆς Θέμιδος, τοὺς καὶ ποιικλοτρόπως ὑπὸ τῆς ἐλληνικῆς πολιτείας καὶ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν ὑποτιμωμένους δικηγόρους, ἤτοι νὰ μεταβαίνωσι τακτικῶς κατ' ἔτος εἰς τὰς ἐφορείας καὶ, διαγκωνιζόμενοι πρὸς τὴν ἄπειρον πληθὺν τῶν μὴ διὰ βασιλικοῦ διατάγματος διοριζομένων πάσης κατηγορίας καὶ κλάσεως ἐπιτηδευματιῶν, ὑποβάλλοντες δὲ τὰ βαθύτατα αὐτῶν σέδη εἰς τοὺς κυρίους, κυρίους ἐφόρους, νὰ δη-

λώνωσιν εὐσεβάστως, ὅτι ἔχουσι τὴν τιμὴν ἢ τὴν ἀτυχίαν νὰ εἶναι δικηγόροι καὶ εὐπειθεῖς ὑπήκοοι τοῦ ἐξωχωτάτου κυρίου ἐπὶ τῶν οικονομικῶν ὑπουργοῦ τοῦ βασιλεῖος τῆς Ἑλλάδος, ὅ τι νὺτως ἐδοξε, τῆς βουλῆς σιωπηρῶς κατανεύσεως.

Κατὰ τῆς μωρᾶς ταύτης ἄμα καὶ ἀσκόπου διατάξεως δὲν ἠκούσθη μὲν φωνὴ διαμαρτυρίας ἐν τῇ ἐθνικῇ ἀντιπροσωπειᾷ, ἐνθα συνήθως παρεδρεύουσι πέντε ἢ ἕξ περίπου δεκάδες βουλευτοδικηγόρων ἐκ τῶν λογάδων τοῦ ὑπουργικοῦ φυτωρίου, ἀλλ' οὐδ' ἐκτὸς τῆς βουλῆς παράπονόν τι, ἴσως μάλιστα ἡ τοιαύτη νομοθετικὴ διαταγὴ ἐθεωρήθη, ἐν ἐποχῇ γενικοῦ ραγιαδισμοῦ, λογιωπάτη καὶ ἀπαραίτητος, ὡσεὶ μὴ ἦτο ἐφικτὴ ἢ δι' ἄλλου εὐπρεποῦς συστήματος ἐξακρίβωσις τῶν ἐνασκούντων τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα.

Ἀναγκαῖον θεωρῶ νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχήν, ἐάν μὴ τῶν ἀδρανούντων ἕξω τῆς βουλῆς δικηγόρων, τοῦλάχιστον τῶν ἐν τῇ βουλῇ λάλων δικηγοροβουλευτῶν, ὅτι κατὰ τὸ ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου 1906 εἰς τὴν βουλὴν καὶ τελευταῖον ὑποβληθὲν νομοσχέδιον, προσεχῶν δὲ συζητηθησόμενον, ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἐξευτελιστικὴ καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς σεβαστοὺς πατέρας τοῦ ἔθνους διάταξις, ἐπαυξήθεισα μάλιστα καὶ βελτιωθεῖσα διότι ἤδη ἀπειλεῖ καὶ διὰ δύο δεκατημορίων ἐπὶ τοῦ ἐτησίου φόρου ἐπιτηδεύματος τὰ βαλάντια τῶν παραμελούντων τὴν δήλωσιν ἄγαν ἀνεκτικωτάτων δικηγόρων.

Γ. Φιλάρετος.

Ἐν Θήβαις εἰκόνες ἦσαν ἀνακείμεναι δικαστῶν ἄχειρες· ἡ δὲ τοῦ ἀρχιδικαστοῦ κατανοοῦσα τοὺς ὄμμασιν, ὡς ἄδωρον ἅμα τὴν δικαιοσύνην καὶ ἀνέντευκτον οὔσαν. (Πλουτάρχου)

ΜΙΧΑΗΛ Γ. ΛΙΒΑΔΑ

Υφηγητοῦ τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΖΩΗ ΚΑΙ ΑΙΤΙΑ ΘΑΝΑΤΟΥ ΔΩΡΕΑΣ

ΤΟΥ ΟΜΑΛΟΥ ΚΑΙ ΑΝΩΜΑΛΟΥ ΑΠΡΟΣΠΟΡΙΣΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΙΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΙΣΧΥΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Ἀπόσπασμα ἐξ ἀνεκδότου πραγματείας περὶ τῆς ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς δικαίῳ ἰσχύος τοῦ θεσμοῦ τῶν χρηματιῶν.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου καὶ τέλος)

Ὁ πατήρ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἐνασκῶν καὶ ὡς τοιοῦτος τὸν ὑπεξούσιον ἐκπροσωπῶν καὶ τὴν οὐσίαν αὐτοῦ διαχειρίζων, ἔχει τὴν ἐξουσίαν τοῦ δωρήσασθαι τὰ ἀπροσπόριστα αὐτοῦ χρηματῆα διὰ δωρεᾶς ἐν ζωῇ ἢ αἰτίᾳ θανάτου; Σημειωτέον ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν ἀνα-

φέεται ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων καμάτων τῶ ὑπεξουσίῳ ἐνεχθέντων (quae ex laboribus suis ad eum perveniunt), ἀπερ κατὰ τὸ ρωμαϊκὸν δίκαιον καταλέγονται τῶ ὀμάλῳ ἀπροσπόριστῳ χρηματίῳ, διότι ταῦτα παρ' ἡμῶν διέπονται ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ΧΠΘ' νόμου, ἥτις, δίδουσα τῶ τὸ τεσσαρεσκαίδεκάτον ἔτος ὑπερβάντι ὑπεξουσίῳ νὰ διατίθηται αὐτὰ ἄνευ συναίνεσεως τοῦ πατρὸς, κατὰ τὸ εἰκόσ διδῶσιν αὐτῶ καὶ νὰ δωρῆται αὐτὸ διὰ δωρεᾶς ἐν ζωῇ ἢ αἰτίᾳ θανάτου. Τὸ τεθεὶν λοιπὸν ζήτημα περιοριστέον εἰς τὸ ἀνώμαλον ἀπροσπόριστον χρηματίον καὶ εἰς τὰ ἐπίλοιπα τοῦ ὀμαλοῦ ἀπροσπόριστου χρηματίου πράγματα, ἥτοι τὰ μητρῶα (bona materna), τὰ ἀπὸ μητρικῆς συγγενείας (bona materni generis) καὶ ὅσα ὁ ὑπεξούσιος προσεκλήσαιο μὴ ἐκ τῆς ὑποστάσεως, ὀδυνος ὑπεξούσιος ἐστίν, ἀλλ' ἐξ ἄλλων οἰωνδήποτε αἰτιῶν (non ex ejus substantia ejus in potestate sit, sed ex aliis quibusunque causis). Ὁ Ρωμαῖος νομοθέτης διαρρήδην ἀπηγόρευσε τῶ ἐπιτρόπῳ τὸ δωρεῖσθαι ἐν ζωῇ ἢ αἰτίᾳ θά-

νάτου, διότι, ὡς λέγει ὁ Παῦλος, tuto-ribus concessum est a debitoribus pupilli pecuniam exigere non etiam donare. Ὁ ἡμέτερος νομοθέτης δὲν ἐνεκρίνισε μὲν ἰδίαν καὶ ρητὴν περὶ τοῦτου διάταξιν, ὅμως εἶνε ἀναμφίλεκτον, ὅτι τὸν περὶ ἐπιτροπείας νόμον συγγράφων, εἶχεν ἐν τῶ νῶ τὴν ἀπαγόρευσιν, εἰ δὲ μὴ, θὰ ἐφωρᾶτο ἀντικρὺς ἐαυτῶ περιπίπτων, ἂν ἐνθεν μὲν, προκειμένου περὶ ἀπαλλοτριώσεως ἐπ' ἀνταλλάγματι κινήτου ἢ κινήτου κτήματος τοῦ ἀνηλίκου, ἀπῆται παρὰ τοῦ ἐπιτρόπου ὡς ἐχέγγυον τὴν τήρησιν ἱκανῶν τύπων, ἐνθεν δὲ ἐδίδοτο αὐτῶ νὰ ἀπαλλοτριῶ τὴν ὀφρανικὴν οὐσίαν διὰ δωρεᾶς ἐν ζωῇ ἢ αἰτίᾳ θανάτου δηλ. δικαιοπραξιῶν, ἀφ' ὧν οὐδαμῶς οὐδεμίαν ὁ ἀνήλιος πορίζεται ὠφέλειαν. Τὰ ρηθέντα περὶ ἐπιτρόπου ἰσχύουσι λεγόμενα καὶ περὶ τοῦ πατρὸς, οὗ ἡ διαχείρισις τῆς οὐσίας τοῦ ὑπεξουσίου, κατὰ τὴν ὀρθότεραν γνώμην ἐν πολλοῖς, πρώτιστα δὲ καὶ μάλιστα ὅσον τείνει εἰς τὸ τῆς ἀπαλλοτριώσεως δικαίωμα ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ΧΠΘ' νόμου, ἐξωμοιῶθη τῇ τοῦ ἐπιτρόπου.

Πάντες οἱ ἐρμηνευταὶ τοῦ γαλλικοῦ ἀστικοῦ κώδικος, ἐξ οὔ ὁ Ἕλλην νομοθέτης ἠρύσατο τὰς διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος ἐπιτροπικοῦ νόμου, ὁμογνωμονοῦσιν, ὅτι αἱ τῶ ἐπιτρόπῳ ἀπειρημέναι δικαιοπραξίαι οἷον ἡ δωρεά, τὸ περὶ δικαίτης σύμφωνον, ἢ ἀγώρους κτήματος τοῦ ἀνηλίκου κλ. ἀπείρηνται καὶ τῶ πατρί. Les actes, γράφει ὁ ἐπιφανέστατος τῶν ἐρμηνευτῶν τοῦ γαλλικοῦ κώδικος Demolombe, qui sont absolument défendus au tuteur sont ausssi de même absolument défendus à l'administration légale... La raison, l'identité absolue des motifs exigent isi cette assimilation, qui a été certainement dans la pensée du législateur. Ἡ δόξα αὕτη δέον κατὰ μείζονα λόγον νὰ ἰσχύσῃ ἐν Ἑλλάδι, ἐνθα κείται ὁ ΧΠΘ' νόμος, οὗ ἡ τοῦ ἄρθρου 4 διάταξις ἐν πολλοῖς ὑπήγαγε τὴν παρὰ τοῦ πατρὸς διαχείρισιν τῆς οὐσίας τοῦ ὑπεξουσίου, εἰς οὗς περιορισμοὺς ὑπέβλεπε τὴν παρὰ τοῦ ἐπιτρόπου διαχείρισιν τῆς οὐσίας τοῦ ἐπιτροπευομένου, ἐν ᾧ ἐν τῶ γαλλικῶ κώδικι διάταξις ὁμοίᾳ τῇ τοῦ ἄρθρου τούτου τοῦ ΧΠΘ

ΑΡΘΡΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῆ 28 Ἰανουαρίου

Τὴν ἐμφάνισιν τῆς «Δικαιοσύνης» ἐπηκολούθησαν τὰ ἀπαραίτητα σχόλια μὲ τὰ ὁποία ἐπὶ δεκαετηρίδας ἔλας τρεφόμεθα καὶ αἱ ἀναπόφευκτοι ἀποστροφαὶ πρὸς τὸ ἀμόλυτον καὶ δυσθεώρητον τῆς δικαιοσύνης, δὲν ἔλειψαν δὲ καὶ οἱ ἐξορισμοὺς ἐκπέμφαντες πρὸς τοὺς σχόντας τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἐκδόσεως τοιαύτης ἐφημερίδος, ἐξορισμοὺς κατὰ τοὺς ὁποίους, οὐδὲν πλέον οὐδὲν ἔλαττον, διασιέεται, ἕνεκα τῆς δημοσίας συζητήσεως, πᾶσα ἐπὶ τὴν ἀγνοτέραν τοῦ Κράτους ἐξουσίαν, οἷα ἡ δικαστική, πεποιθήσῃ καὶ ἀνευ πρακτικοῦ ἀποτελέσματος ρίπτεται τὸ δηλητήριον ἕνεκα τοῦ ὁποίου καὶ πᾶν τὸ ἐναπομείναν ἀμειπτον παρασύρεται εἰς τὸν ὄλεθρον. Ἡ τακτικὴ τῶν οὕτω σκεπτομένων ἢ οὕτως ἐπιθυμούντων νὰ φαίνωνται ὅτι σκέπτονται, δὲν μᾶς ἐκπλήττει, διότι πᾶν ὅ,τι σήμερον λέγεται διὰ τὴν Δικαιοσύνην, ἐλέχθη ἄλλοτε διὰ τὸν στρατόν μας καὶ προγενέστερον διὰ τὴν δημοσίαν πίστιν μας καὶ ἀκόμη παλαιότερον διὰ τὴν δημοσίαν μας ἀσφάλειαν. Ὅπως ἐχθρὸς τῆς πατρίδος ἐργαζόμενος νὰ ἐκθέσῃ ταύτην πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ἐθεωρεῖτο ὁ τολμῶν νὰ χαρακτηρίσῃ ληστείαν τὴν ὑπὸ ἐνόπλων ἐν δημοσίᾳ ὁδῷ σύλληψιν καὶ βίαν ἐπὶ σκοπῷ κλοπῆς, καὶ προδότης τῆς αὐτῆς πατρίδος ὁ ἀποπειρώμενος ὀλίγον πρὸ τῆς πτωχεύσεως τοῦ Κράτους νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι οἰκονομικῶς δὲν ἐβαίνομεν ὀμαλῶς, κατὰ τὰς αὐτὰς ἀναλογίας ἱερόσυλοι ἔπρεπε νὰ ὀνομασθῶν καὶ ὅσοι εἰς εὐρύτερον κύκλον ἀνελάμβανον νὰ συζητήσῃσαν πᾶν ὅ,τι σχετίζεται μὲ τὴν ἀπονομίην τοῦ δικαίου. Εὐτυχῶς δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν, ἐξορισμοὶ τοιοῦτου εἶδους ἀπὸ πολλοῦ κατέστησαν κοινοὶ τόποι.

Δι' ἡμᾶς, ἐλευθέρως δὲ δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν, καὶ διὰ πάντα ὄνειρευόμενον τὴν βελτίωσιν παντὸς κλάδου, ἡ δημοσία συζητήσις καὶ ἀπὸ ἀγαθῆς προαιρέσεως ἐλεγχρὸς, εἴτε τοῦ κλάδου ὡς τοιοῦτου εἴτε τῶν ἀπαρτιζόντων τοῦτον προσώπων, εἶνε ὅ,τι ὁ ἀὴρ καὶ τὸ φῶς διὰ τὴν ὑγιεινίην. Τὸ ἀσεβεῖν πρὸς τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν καὶ ἀπὸ συστήματος ὑποσκᾶπτειν τὰ θεμέλια αὐτῆς διὰ μορφῶν ἀορίστων καὶ ἐπιθέσεων ἀρχὴν καὶ

τέλος ἐχουσῶν μόνον τὴν θεραπείαν ἰδιωτικῶν συμφερόντων, ἀναμφιβόλως ἀποτελεῖ ἀνοσιούργημα κατὰ τῆς ὑψίστης τῶν ἐξουσιῶν τοῦ Κράτους. Τὸ ἐπιδιώκειν ὅμως διὰ τῆς ἐλευθέρως συζητήσεως τὴν ἀνύψωσιν ἀκριβῶς τοῦ γοήτρου αὐτῆς καὶ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ὑπὲρ αὐτῆς ἐργαζομένων, αὐτό, ὅχι μόνον κακὴν διὰ τὴν δικαιοσύνην ὑπηρεσίαν δὲν ἀποτελεῖ, ἀλλ' εἶνε καὶ ἐπιβεβλημένον εἰς πάντα εἴτε τεταγμένον πρὸς τοῦτο εἴτε καὶ ἰδιώτην. Ὅταν ὅλοι ἀναμολογῶμεν ὅτι ἐνυπάρχει τι ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἡ δικαιοσύνη, ὡς ἀπονέμεται παρ' ἡμῖν, δὲν δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν δικαιοσύνην ἄλλων Κρατῶν, ὅλοι συγχρόνως ὑπέχμεν καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀνεύρωμεν τὸ αἷτιον τοῦτο καὶ νὰ ἐπιδιώξωμεν πάσῃ δυνάμει τὴν ἐκτόπισιν αὐτοῦ. Συντελοῦμεν δὲ εἰς τοῦτο οὐχὶ κρύφα μεμψιμοιροῦντες, ἢ μοιρολατρικῶς ἀναμένοντες τὴν βελτίωσιν παρὰ ἐξουσιῶν, ἃς δικηγόρος τῆς περιωπῆς τοῦ κ. Ἡλία Ποταμιάνου ἔσχε τὸ θάρρος νὰ ἐγκαλέσῃ ἐπὶ ὀλίγη ἐκλείψει, ἀλλ' ἐνθαρρύνοντες τοὺς ἀξιόους ἐνθαρρύνσεως δικαστὰς ἢ ἄλλους ἐργάτας τῆς δικαιοσύνης καὶ παραδίδοντες εἰς τὴν κοινὴν ἐπίκρισιν τοὺς ἐπιλήσιμονας τῶν πρὸς τὸ ἀξίωμα αὐτῶν ὑποχρεώσεων, ἢ τοὺς ἀνεπαρκεῖς διὰ λειτουργίαν ἀποστολῆς τοιαύτης οἷον τὸ τοῦ δικαστοῦ. Ἄν τοῦτο ἀποκαληθῆται ὕβρις, μετ' ἀνυποκρίτου εἰλικρινείας ἀποδεχόμεθα τὸν τίτλον τοῦ ὕβριστοῦ.

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ

Λίαν ἐνδιαφέρον ζήτημα ἀνεκινήθη ὑπὸ τοῦ δικηγόρου κ. Ἰωάν. Εὐκλείδου ἐν τῇ συνεδρίσει τοῦ Ἀρείου Πάγου τῆς παρελθούσης Δευτέρας, τὸ ζήτημα ἂν τὸ δυνάμει τοῦ Νόμου ΑΧΛΘ τῆς 24 Δεκεμβρίου 1887 δημιουργηθῆν καὶ διαιτητικὸν ὀνομασθῆν δικαστήριον, τὸ προικισθῆν μὲ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ λύειν τὰς μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τινων νομικῶν προσώπων διαφορὰς πρὸς τοὺς ἐργολάβους, τὰς προκυπτούσας ἐκ τῆς συμβάσεως τῆς ἐργολαβίας, δὲν συνέστη παρὰ τὴν γνωστὴν τοῦ άρθρου 91 τοῦ Συντάγματος διάταξιν καθ' ἣν, δικαστικὰ ἐπιτροπὰ καὶ ἑκτακτὰ δικαστήρια ὄφ' οἰονδήποτε ὄνομα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ συστηθῶσι. Ὁ κ. Εὐκλείδης ἀρετὰ πειστικὰ ἀνέπτυξεν, ὅτι τὸ δικαστήριον τοῦτο εἶνε καθαρῶς ἀντισυνταγματικόν, διότι ὀνομάζεται μὲν διαιτητικόν, στερεῖται ὅμως τοῦ πρωτίστου γνωρίσματος ὕπερ διακρίνει πᾶν διαιτητικόν δικα-

στήριον, ἦτοι εἰς τὴν σύστασιν τούτου δὲν συμπράττουσιν ἀμφότεροι οἱ διάδοχοι πρὸς ἐκλογὴν Ἰσοῦ ἀριθμοῦ δικατητῶν. Τὸ δεύτερον ζήτημα ὅπερ ἀψηφώλησε τὸν κ. Εὐκλείδην ἦτο κατὰ πόσον αἱ ὑποθέσεις αἰ ὑποβληθεῖσαι εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ δικαστηρίου τούτου, δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ὑποθέσεις τοῦ ἀμφισβητούμενου διοικητικοῦ, διότι ἂν θεωρηθῶσιν ὡς τοιαῦται, τότε τὸ δικαστήριον, ἐνδεχόμενον νὰ θεωρηθῇ ὡς μὴ διαιτητικόν, εἶνε ὅμως διοικητικόν καὶ ἐν τοιαύτῃ ἐκδοχῇ οὐχὶ ἀντισυνταγματικόν.

Τὰ στενὰ ὄρια τῆς ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ συζητήσεως δὲν ἐπέτρεψαν βελτίως τῶ κ. Εὐκλείδην ὅπως προβῇ εἰς μεῖζον ἀνάπτυξιν τοῦ ζητήματος τούτου καὶ εἰς διαστολὴν τῶν ὑποθέσεων τοῦ ἀμφισβητούμενου διοικητικοῦ ἀπὸ τῶν ὑποθέσεων τοῦ Δημοσίου, τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων. Ὁ κ. Εὐκλείδης ἔθηκεν ὡς βᾶσιν τῆς διακρίσεως τὴν ἰδιότητα ὄφ' ἣν παρίσταται ἡ πολιτεία ἐν ταῖς ὑποθέσει ταύταις. Ἄν τὸ Κράτος, ὡς Κράτος, προσβάλῃ δικαιώματα τῶν ἰδιωτῶν, προέκειται ὑπόθεσις τοῦ ἀμφισβητούμενου διοικητικοῦ, ἐφ' ἧς δύναται κατὰ τὸ άρθρ. 101 τοῦ Συντάγματος νὰ συσταθῶσι διοικητικὰ δικαστήρια πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ἐκ τοιαύτης πράξεως διαφορῶν. Ἄν ὅμως τὸ Δημοσίον ἐν τῇ σφαιρᾷ τῆς ἐνορίας τοῦ fiscus, προσβάλῃ δικαιώματα τῶν ἰδιωτῶν, εἴτε μετ' αὐτῶν συμβαλλόμενον εἴτε μὴ, οὐδεὶς λόγος περὶ ἀμφισβητούμενου διοικητικοῦ καὶ περὶ συστάσεως ἐιδικῶν δικαστηρίων. Ἐν τῇ διακρίσει ταύτῃ ἦτις πλείστας παρουσιάζει δυσχερείας, ὡς αὐτὸς ὁ κ. Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπὸ τῆς ἐδρας παρετήρησεν, ὁ κ. Εὐκλείδης ἠκολούθησε τὰς ἐν Γερμανίᾳ διδασκόμενας ἀρχὰς, αἵτινες εἶνε αἱ ἀκριβεστεραὶ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Ἀπὸ τοιαύτης ἐπόψεως καὶ ὁ κ. Σπουρ. Εὐκλείδης ἐν τῇ Πολιτ. Δικονομίᾳ ὡς ἐν Ἑλλάδι ἰσχύει (§ 40 σελ. 24 τεύχους τρίτου) θεωρεῖ λίαν ἀμφίβολον τὴν νομιμότητα τοῦ περὶ οὗ πρόκειται δικαστηρίου, μὴ δεχόμενος, ὅτι αἱ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου ὑποβληθεῖσαι ὑποθέσεις εἰσὶν ὑποθέσεις τοῦ ἀμφισβητούμενου διοικητικοῦ.

Τὴν ἐπὶ τῶν ζητημάτων τούτων ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου μετ' ἐνδιαφέροντος ἀναμύνει ὁ νομικὸς κόσμος, διότι δὲν εἶνε ὀλίγη αἰ περιστάσις καθ' ἃς ἐκάστοτε τὸ διαιτητικόν αὐτὸ δικαστήριον προκαλεῖται ὅπως λύσῃ διὰ τῆς εἰδικῆς αὐτοῦ διαδικασίας διαφορὰς μεταξὺ δημοσίου ἢ νομικῶν προσώπων ὀρισμένων καὶ ἐργολάβων.

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΝ

Ἐπὶ προσφάτου ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὁ ὑποστηρίξας τὴν

ὑπόθεσιν δικηγόρος, ἀπέστειλε τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις :

Εἰς δίκην μεταξὺ ἐνάγοντος Ἑλλήνου ὑπικούου καὶ ἐναγομένης Ἀνωμόμου Ἱταλικῆς Ἑταιρίας, ἔσφι συζητηθεῖσαν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, οἱ δικηγόροι ταύτης πρότερον τὴν ἀναρμοστικότητα τῶν ἐλληνικῶν Δικαστηρίων, στηριζόμενοι εἰς τὸ άρθρ. 2 τῆς μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἱταλικῆς συνθήκης τοῦ 1889.

Τὸ δικαστήριον ὅμως ἀπέριψε τὴν ἐνστάσιν ταύτην διότι «δυνάμει τῆς ἀπὸ 15)27 Ἀπριλίου 1899 δηλώσεως, τῆς κενρωθείσης διὰ τοῦ νόμου ΒΦΝΣΤ' ἡ 24 Μαΐου 1899, ἡ ἰσχὺς τῆς ἐπὶ ὧ τῆς ἐναγομένης προβαλλομένης συνθήκης παρετάθη μόνον μέχρι τῆς 1931 Δεκεμβρίου 1899, ἔπαυσεν ὅθεν ἰσχύουσα αὕτη ἔκτοτε.»

Κατὰ τὴν λήξαν βουλευτικὴν σύνοδον ἐνημερώμεθα ὅτι ὁ τότε καὶ νῦν ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, προκληθεὶς ἐδήλωσεν, ὅτι μένει καθ' ὅλα ἐν ἰσχύϊ ἡ μετὰ τῆς Ἱταλικῆς συμβάσεως, ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν τροπολογεῖται ὑπὸ τῆς δηλώσεως τῆς 15 Ἀπριλίου 1899, οὐ μικρὰ δὲ τὰ ἐκ τῆς συνθήκης ταύτης ὠφελήματα τῆς Ἑλλάδος.

Ἐρωτᾶται ἤδη, δικαιῶνται τὰ δικαστήρια ν' ἀπορρίπτονται κατηργημένως διεθνεῖς συνθήκαι, χωρὶς ἐμβριθεστερον νὰ ἐξετάζωσι διαπυθναζόμενοι παρὰ τῶν ἀρμοδίων ἐν ἀμφιβολίᾳ;

Φρονοῦμεν ὅτι συνέσεως στοιχειώδους ἔργον ἔξ ἐπράττον, ἀντὶ νὰ καταργῶσιν αὐτοβούλως συνθήκαι διεθνεῖς, νὰ ἐρωτῶσιν ἐκείνους, οἵτινες φέρουσι τὰς εὐθύναις τῆς τηρήσεως τῶν διεθνῶν συνθηκῶν.

Οὐδὲν τὸ ἀποπν εἰς τὴν τοιαύτην ἐνέργειαν, ἐνῶ τὸν κτητίον προκαλεῖ τὸ μεριδιμα ἢ παράθεσις ζένων συγγραφῶν ὑπὸ εἰσηγητῶν ἀγνοούντων οἰκονδήποτε ζένην γλώσσαν.

ΠΛΗΜΜΕΛΙΟΔΙΚΕΙΟΝ

Ὀλόκληρον τὴν συνεδρίαν τῆς Παρασκευῆς καὶ τοῦ Σαββάτου τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος τοῦ Πλημμελειοδικείου Ἀθηνῶν ἀπησχόλησε μία καὶ μόνη ὑπόθεσις. Κατηγορεῖτο ἱατρός ἐκ Πειραιῶς ἐπὶ φαρμακείᾳ ἐξ ἀμελείας, ἐξ ἧς ἐπέληθεν ὁ θάνατος γυναικὸς προσφάτως τεκούσης. Ὁ μετὰ τὸν τοκετὸν προσκληθεὶς ἱατρός διέταξε πλύσεις δι' ἄχνης ὑδρογύρου εἰς διάλυσιν δύο ἐπὶ τοῖς χιλίαις ἐκ τῶν πλύσεων δὲ τούτων ἐπέληθεν ἡ εἰδικὴ δηλητηρίασις, ὑδρογυρίασις ὀνομαζομένη, ἐξ ἧς καὶ ὁ θάνατος.

Τὰ ἀνακλῦντα ζήτηματα, ἐξ ὧν ἐζηρητήθη ἡ καταδικὴ ἢ ἡ ἀθώωσις τοῦ κατηγορουμένου ἱατροῦ, ἦσαν ἂν ἡ παραγγεληθεῖσα εἰς δύο ἐπὶ τοῖς χιλίαις διάλυσις ἦτο ἐπιστημονικῶς ἡ ἐνδεδειγμένη καὶ ἂν κατ' ἀρχὴν ἠδύνατο ὁ κληθεὶς ἱατρός νὰ ἐπιτρέψῃ τοιοῦτου εἶδους πλύ-

νόμου δὲν ἀπαντᾷ, ἐφ' ᾧ καὶ ἐν Γαλλίᾳ ἐρμηνευταὶ τοῦ κώδικος καὶ δικαστήρια τοῦ τρόπου τῆς παρὰ τοῦ πατρὸς διαχειρίσεως τῆς οὐσίας τοῦ ὑπεξουσίου παλαιότερον σφόδρα ταῖς γνώμαις διαφέρονται. Συνελόντι λοιπὸν εἰπεῖν, τὸ ἐν τῷ ῥωμαϊκῷ δικαίῳ ἀμφήριστον ζήτημα, ἂν συγχωρήται ἡ ἐν ζωῇ ἢ αἰτίᾳ θανάτου δωρεὰ τοῦ ὀμάλου ἢ τοῦ ἀνωμάλου ἀπροσπορίστου χρηματίου ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς δικαίῳ, δέον νὰ ἐπιλυθῇ ἀποφατικῶς. Ἀκολουθῶν τούτοις, καὶ ὑποτιθεμένου ὅτι εὐρέθησαν συγγενεῖς καὶ δικαστὰι τοσοῦτον ἐπιλήσιμονες οὗ εἶχον καθήκοντος τοῦ κήδεσθαι τῶν συμφερόντων τοῦ ἀνηλίκου, ὥστε ἐκεῖνοι μὲν νὰ ἀποφώνωνται γνώμην ὑπὲρ τῆς ὑπὸ τοῦ πατρὸς μελετωμένης τοιαύτης δωρεᾶς, οὗτοι δὲ τὴν ψῆφον ὑπὲρ αὐτῆς νὰ ἐνεγκῶσι, παρὰ πάντα ταῦτα, ἡ γενομένη δωρεὰ εἶνε ἀμικρὸς νομικοῦ κύρους καὶ ἐπομένως ἔξεστι τῷ ὑπεξουσίῳ ἀνηλικιωθέντι καὶ τὴν διαχείρισιν τῆς ἰδίας οὐσίας ἀναλαβόντι, νὰ διεκδικήσῃ μὲν τὰ δωρηθέντα διὰ τῆς rei vindicatio, ἐὰν σώζωνται, νὰ ἀπαίτησῃ δὲ αὐτὰ διὰ τῆς condictio sine causa, ἂν ἀνηλώ-

θησαν. Κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ μνημονευθέντος κανόνος, ὅτι δὲν εἶνε ἐξὸν τῷ ἐπιτρόπῳ νὰ δωρῆται τὴν ὀφρακικὴν οὐσίαν, ὁ ῥωμαϊκὸς νόμος δίδωσιν αὐτῷ ἀνὰ λόγον τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς οὐσίας τοῦ ἀνήκου (secundum dignitatem facultatesque pupilli) νὰ ποιῆται τὰς ἐν ἐπισήμοις ἡμέραις πρὸς οἰκείους, διδασκάλους καὶ ὑπηρετὰς νενομισμένους δωρεὰς (sollemnia munera), διότι, ὡς λέγει, ὁ Παῦλος tutor non rerum dumtaxat sed etiam moribus pupilli praepnatur. Ἡ ἐν τῷ ῥωμαϊκῷ δικαίῳ ἐγκεκλιμένη ἐξαίρεσις αὕτη οὐδὲν τὸ κωλύον ὑπάρχει ἵνα ἰσχύσῃ καὶ παρ' ἡμῖν καὶ δὴ οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἐπιτρόπου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ πατρὸς δωρούμενος δὲ ὁ πατήρ ἢ ὁ ἐπιτροπὸς τοιαύτας δωρεὰς ἐκ τοῦ τῆς οὐσίας ὑπεξουσίου ἢ τοῦ ἐπιτροπευομένου ἀνηλικίου, εἶνε ἀπροσδεῆς καὶ τῆς γνώμης τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ τῆς ψῆφου τοῦ δικαστηρίου.

Μιχαὴλ Γ. Αἰθαδᾶς

Η ΠΟΙΝΙΚΗ ΜΑΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΑΤΟΠΑ

ΥΠΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΠΟΥΚΡΑ Δικηγόρου ἐν Ἀθήναις

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

Ἱατροδικαστικὴ ἐξέτασις ἐπὶ αἰφνιδίων θανάτων

Ἡ ἡμετέρα Ποινικὴ Δικονομία θεσπίζουσα ὅτι, ἐν τῇ περιπτώσει ὑπάρχουσι μὴνύσει περὶ βίαιου θανάτου, ὁ ἀνακοιτητὴς ὀφείλει νὰ συμπαραλάβῃ ἱατροὺς, χειρουργοὺς, γημικούς ἀκολουθεῖ τὰ δόγματα τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, ἦτις διὰ τοῦ μεγάλου Brouardel διδάσκει «ὅτι ἀνευ αἰτίας οἰασθήποτε, γημικῆς, φυσικῆς ἢ μηχανικῆς ἔξωθεν ἀσκουμένης, θάνατος αἰφνιδίως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐπιγένηται, ἂν πάντα τοῦ σώματος τὰ ὄργανα ὑπάρχουσιν ὑγιᾶ, καὶ ὅτι ἀνευ ἐξω-

τερικῆς αἰτίας οἱ αἰφνιδίου θάνατοι τότε μόνον συμβαίνουσιν, ὅταν ὑπολανθάνῃ ἐν τῷ ὄργανισμῷ νόσος τις ὀξεῖα ἢ χρονία, διατάραξις τις ἢ ἀλλοίωσις, ἧτις διατρέχει τὰ στάδια αὐτῆς λαθραίως, καὶ ἦν μετ' ὅλας τὰς προσπάθειάς μας δὲν κατορθώσαμεν ν' ἀνακαλύψωμεν, οὐχὶ διότι δὲν ὑπῆρχεν αὕτη, ἀλλὰ διότι εἴτε τὰ μέσα, δι' ὧν ἐπιζητοῦμεν τὴν ἀνακάλυψιν αὐτῆς ἦσαν ἀνεπαρκῆ, εἴτε διότι ἀνεζητοῦμεν αὐτήν, καθ' ὃν χρόνον ἦτο ἀδύνατον ν' ἀνευρεθῇ». Ἐκ τούτων λαμβάνων ἀφορμὴν ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς τῆς Ἱατροδικαστικῆς κ. Βάριος ἐπιλέγει ἐν τῷ Συγγράμματι αὐτοῦ τὰ ἐξῆς: «Ἴνα ὦμεν εἰς κατάστασιν ἀσφαλῶς νὰ φωτίσωμεν τὴν Ἀρχὴν ἐπὶ οἴου δῆποτε αἰφνιδίου θανάτου, δέον πρῶτον μὲν νὰ γινώσκωμεν πάσας ἐκεῖνας τὰς νόσους καὶ τὰς παθήσεις, πάσας ἐκεῖνας τὰς διαθέσεις ἢ τὰς καταστάσεις τοῦ ὄργανισμοῦ, αἵτινες τὸ συνηθέστερον προδιαθέτουσιν εἰς αἰφνιδίους θανάτους, καὶ δεύτερον προσκαλοῦμενοι, ἵνα ἐξετάσωμεν καὶ εὐρωμεν τὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου, μὴδὲν ὄργανον, μὴδὲν σπάγγρον, μὴδὲν ἰσθὸν νὰ καταλίσωμεν ἀνεξέταστον, πρὶν

σεις πριν ή εξέταση των όλων οργανισμών της τεκούσης. Μετά την μακροτάτην αποδεικτικήν διαδικασίαν, καθ' ήν παρήλασαν ως μάρτυρες άπαντες σχεδόν οι γυναικολόγοι ιατροί των Αθηνών και του Περιοιού, το δικαστήριον κατέληξεν εις την άθώωσιν μετά μακράν άγρευσιν του εισαγγελεύοντος κ. Ζαβιτσάνου, προτεινάντος την άθώωσιν επί τω λόγω ότι ό επιστήμων ου μόνον δικαιοῦται, αλλά και υπόχρεος είνε να μετέλθη εκείνα τὰ φάρμακα, άτινα ή επιστήμη υποδεικνύει, άδιαφόρως προς τό αποτέλεσμα, όπερ εξ ιδιαιτέρων συνθηκών δεν είνε άπίθανον να επέλθῃ.

Την πολιτικήν άγωγήν εξεπροσώπει ό δικηγόρος κ. Χ. Αϊλιανός, την δε υπεράσπισιν αί κ. κ. Ν. Γουναράκης και Γ. Δ. Ράλλης.

Αί στήλαι τής «Δικαιοσύνης»
είνε εις την διάθεσιν παντός δικηγόρου, δικαστοῦ ή άλλου δικαστικού προσώπου, εύρισκομένου εις την ανάγκην ή επιθυμοῦντος να άνακινήσῃ πᾶν εν γένει ζήτημα σχετιζόμενον με την άπονομήν του δικαίου.

Μεταξύ των περιφήμων πατριωτῶν τής μετά τόν τελευταίον πόλεμον εποχής, υπήρξαν και εκείνοι οἵτινες εὔπεστηρίζαν ότι χαρακτηριστικώτερον θα ὑπέμεναν ό στρατός μας τὰ δεινά του πολέμου και με φρόνημα στρατιωτικώτερον και με πολυμικρότερον μένος θα καθήρχετο εις τὰς μάχας, εάν ήτο δυνατός, έκαστον στρατόπέδον να ήτο και εδρα έκτάκτου κινητοῦ Στρατοδικείου, έχοντος δικαιοδοσίαν και θανατικήν διά τυφεκισμού να απαγγέλλῃ ποινήν κατά παντός προῦ του έχθροῦ λιποτακτοῦτος. Κατά πόσον οι πατριώται εκείνοι υπεδείκνυν, τοιαῦτα προτεινόντες, τό ἀνάλογον φάρμακον, δεν εἴμεθα οι άρμόδιοι να κρίνωμεν, όμολογοῦμεν όμως, ότι μεγίστην όμοιότητα προς τό μέτρον εκείνο, παρουσιάζει τό εξαγγελθέν περί μεταρρυθμίσεως των περι κακοδικείου διατάξεων νομοσχέδιον, όπερ συνετάχθη υπό ομάδος βουλευτῶν διατεθειμένων να τό μετατρέψουν εις νόμον κατά την παρούσαν τής Βουλῆς Σύνοδον. Τήν άρίστην των εισηγητῶν του τοιοῦτου νομοσχεδίου πρόθεσιν, αναμφιβόλως οὐδέποτε εσκέφθημεν ν' άμφισβητήσωμεν, εἴμεθα όμως τής γνώμης, ότι αν νοσή ή παρ' ήμῖν δικαιοσύνη, νοσεί οὐχί διότι αἱ περι κακοδικίας διατάξεις είνε τοιαῦται και οὐχί τοιαῦται. "Αν εφθάσαμεν μέχρι του σημείου ώστε να μορφώσωμεν την γνώμην, ότι ό δικαστής θα φανή άντάξιός εκουτου μόνον όταν έχῃ πρό αὐτοῦ τό φόβητρον του κακοδικίου, σημαίνει ότι οὐδαμίαν, ως πολιτείαν, έχομεν προς τόν δικαστήν πεποιθήσιν, όποτε αἱ συνέπειαι τής τοιαύτης ήμῶν γνώμης είνε λίαν εύνόητοι. Διά τοῦτο ὑπηρεσίαν προς αὐτήν τήν άξιοπρέπειαν τής δικαιοσύνης θα έχρακτριζόμεν τόν θάνατον του

εξαγγελθέντος νομοσχεδίου, εις τό πρό τής υποβολῆς του ενώπιον τής Βουλῆς στάδιον. Χαρακτηρας δικαστῶν και μάρτυρων τοιούτων οὐδέν κράτος ἐπέδωξε να διαπλάσῃ διά μορμολυκειών, οἷα καθ' ήμᾶς είνε αἱ περι κακοδικίου διατάξεις.

Μίαν πτυχήν ζητήματος εξ εκείνων άτινα δεσμεύουσιν επί ἔτη νεκράς περιουσίας ολόκληρους, άνακτων κατασχέσεων κινεί σήμεραν ό δικηγόρος κ. Γ.

Δουβουνιώτης. Η μέχρις ἐγκληματικότητος ἐμετάλλουσιν των πολιτικῶν, ή ἐλαστικῶν διατάξεων τής Πολιτικῆς ήμῶν Δικονομίας άρ' ενός, εξ άλλου δε ή άκρα και μέχρις ἀπλοϊκότητος αλλά και μέχρι συνεργείας ἐπιφυλακτικότητος των διαφόρων τρίτων, ιδιαίτερα δε του Δημοσίου, τής Ἐθνικῆς Τραπεζῆς και των περισσότερων πιστωτικῶν και άλλων ιδρυμάτων, εις χεῖρας των οἰκίων, κατά τό πλείστον άνευ τίτλου, ἐπιβάλλονται αἱ γνωστῆς ποιότητος κατασχέσεις, ἐγένετο άφορμή ώστε να αποδείξῃ ἀδύνατος ή εἰσπραξίς πάσης ἀπειτήσεως, εὐθύς ως ό πρώτος τυχοδιώκτης διανοηθῇ να δεσμεύσῃ ταύτην διά απάνης ενός φύλλου χαρτοσήμου και ενός ἐπιδοτηρίου. Το ζήτημα καθ' ήμᾶς είνε ἐκ των ζωτικωτάτων, χρήζει δε άμέσου νομοθετικῆς ἀντιλήψεως, μέχρι τής οἰκίας εις τὰς πλείστας των περιπτώσεων δύναται ἀποτελεσματικῶς να σώσῃ ή παρεμβάσις αὐτῆς τής Ποινικῆς δικαιοσύνης διά τής ἐφαρμογῆς των περι ἐκβιάσεως και ἀπάτης διατάξεων, αἵτινες, καθ' ήμᾶς, δύνανται κάλλιστα να ἐπεκταθῶσι και ἐπὶ των περιπτώσεων τούτων, παρᾶ τήν ἀντίθετον αὐτοχρῆσιν γνώμην του συμβουλίου των ἐν Αθήναις Ἐφετῶν, όπερ, ἀκολουθῆσαν παλαιότερον του Ἀρείου Πάγου γνώμην, ήκούσε βουλευμάτων του Συμβουλίου των Πλημμελειοδικῶν, δι' οἷα παρεπέμποντο ως ἐνοχοι των ἀδικημάτων τούτων οι άνευ ἐγγράφου ή ἐπὶ τῆ βάσει άνυπάρχοντος ἐγγράφου ἐπιβαλόντες κατασχέσεις εις χεῖρας τρίτων.

Τό γραφεῖον του Β' Βορείου Εἰρηνοδικείου Αθηνῶν, όπερ τῆ αἰτήσῃ δικηγόρου εἶχεν άτυχῆς τόπος πιστεῖται εις τόν Εἰρηνοδικίον Φολεγάνδρου δικόγραφον άγωγής προς ἐπίδοσιν εις τινά ἐν Φολεγάνδρῳ διαμένοντα, ἔλαβε πρό τινων ήμερῶν τό δικόγραφον με ἐπιστημείωσιν του Εἰρηνοδίκου, ότι ὄντα τοιούτου εἶδους, ήτοι δικαστικοί κλητῆρες, οἵτινες θα ἐπέδιδον τήν άγωγήν, δεν άνακνεῦσιν τόν άέρα τής Φολεγάνδρου. Εὐτυχέστερον τόπον άμφιβάλλομεν αν έχῃ να ἐπιδείξῃ ή Ἑλλάς.

Μετά τήν τετραμήνην περίπου, ἐνεκα του θέρους, άργίαν των δικαστηρίων, ἐπηκολούθησεν ἄλλη, τεσσάρων μηνῶν περίπου ἐβδομάδων, χάριν των Χριστουγέννων και του Νέου

έτους, δεν ἐπρόφασε δε να λήξῃ και αὕτη διά να ἐπέλθῃ, πιθανώτατα ἀπό τής προσεχούς ἐβδομάδος, ή άργία χάριν των Ἀπόκρων, τεσσάρων και αὕτη ἐβδομάδων περίπου, ήν άμέσως θα διαδεχθῆ ή άργία χάριν του Πάσχα και οὔτω καθεστῆς. Τί ό μέλλον ιστορικός πρόκειται να σχολιάσῃ άγνοοῦμεν, πάντως όμως δεν τῷ είνε ἐπιτετραμμένον να παραλίπη τήν παρατήρησιν, ότι οι μάλλον θερησκόλητοι των ανθρώπων τῆς εποχῆς μας ήσαν οι δικασταί και δικηγόροι.

Ό θέλων να σχηματίσῃ ἀμυδράν ἰδέαν τής ἀποστάσεως ήτις χωρίζει ήμᾶς των άλλων Κρατῶν δεν έχει ή να άναγνώσῃ ἐν τῇ εἰδικῇ στήλῃ, ότι μετά τινά χρόνον, ὅπως γίνῃ τις δεκτός εις τό Γαλλικόν ἔδαφος, ὑποχρεοῦται, πλην των άλλων, να ἐμφανίσῃ και πιστοποιητικόν βεβαιούν, ότι ὑπεβλήθη εις δαμαλισμόν, εις χρόνον οὐχί πέραν τής δεκαετίας. Αὐτά προκειμένου περι ἀλλοδαπῶν ἐν Γαλλίᾳ τί περι Ἑλλήνων ἐν Ἑλλάδι τηρεῖται, περι τούτου έχει τόν λόγον ή ἐν μέσαις Αθήναις ἐν άκμῇ άκρόμῃ ἐπιδημία.

ΔΥΟ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΧΕΣΕΩΣ ΕΙΣ ΧΕΙΡΑΣ ΤΡΙΤΟΥ

Μετά τόν γενόμενον σημαντικόν περιορισμόν τής προσωπικῆς κρατήσεως, ἐν των σημαντικῶν μέσων ἀσφαλίσεως του πιστωτοῦ (ἐξαιρουμένων ἐνονεῖται τής ἐμπραγματόυ ἀσφαλείας) είνε ή εις χεῖρας τρίτου κατάσχες.

Ἐν ᾧ όμως προφανῶς ό σκοπός του Νομοθέτου ἐν τῇ καθιερῶσει του θεσμοῦ τής κατασχέσεως εις χεῖρας τρίτου ήτο ή ἐξασφάλισις του πιστωτοῦ, ή ἐγγχώριος πρακτική κατῶρθσε να μεταβάλλῃ τόν θεσμόν εις μέσον ἐκβιάσεως του δανειστοῦ. Διότι, ως γνωστόν, ό ἀληθῆς ὀφειλέτης πολλάκις κατασκευάζει ψευδεῖς δανειστάς, οἵτινες κατάσχουσιν εις χεῖρας αὐτοῦ τὰ προς τόν ἀληθῆ δανειστήν ὀφειλόμενα, άτινα οὕτω μένουσιν νεκρά μέχρι τής περατώσεως τής μακροτάτης δικῆς περι κατασχέσεως. Ἀφ' ἑτέρου, πολλάκις ό ἀμφισβητούμενος δανειστής, ό έχων ἴσως οὐδὲ χιλίας δραχμάς να λάβῃ παρᾶ του ὀφειλέτου, κατάσχῃ εις χεῖρας τρίτου πέντε ή δέκα χιλιάδας δραχμῶν και στερεῖ τόν ὀφειλέτην τής διαθέσεως τής παρᾶ τῷ τρίτῳ πιστώσεως αὐτοῦ. Τήν κορωνίδα του ὅλου ἀτόπου ἀποτελεῖ ή ἀσυνείδησις του κατασχόντος, ὅστις εις οὐδεμίαν εὐθύνεται ἀποζημίωσιν [κατά τήν κρατούσαν δόξαν] διά τήν κακῶς ἐπιβληθεῖσαν κατάσχεςιν.

Ἐρωτᾶται νῦν τίς ή διόρθωσις τούτων; Φρονοῦμεν ότι ἀρκεῖ ἀπλουστάτη νομοθετική μεταρρυθμίσις τής ήμετέρας Νομοθεσίας ἵνα ό θεσμός λειτουργήσῃ θυμασιώς.

Ἐν πρώτοις δεόν ὅπως διαταχθῇ ότι δύναμει δημοσίου ή ιδιωτικοῦ ἐγγράφου ἐπιτρέπεται κατασχες εις χεῖρας τρίτου. Ἄλλ' ό κατασχών ὑποχρεοῦται ἐντός δέκα ήμερῶν ἀπό τής κατασχέσεως ἵνα προκαλέσῃ πρᾶξιν του Προέδρου των Πρωτοδικῶν του τόπου τής κατασχέσεως, δι' ής οὗτος ὀρίζει τό ποσόν δι' ό ή κατασχες, διατάσσει δε τήν ἄρσιν αὐτῆς ἐάν αὕτη ἐπιβληθεῖσά δύναμει ιδιωτικοῦ ἐγγράφου φαίνεται αὐτῷ ἀβάσιμος. Τήν πρᾶξιν ταύτην ὀφείλει ό κατασχών να κοινοποιήσῃ τῷ τρίτῳ ἐντός πέντε ήμερῶν ἀπό τής ἐκδόσεως αὐτῆς. Ἐάν δεν κοινοποιηθῇ τῷ τρίτῳ ἐντός εἰκοσι ήμερῶν ἀπό τής κατασχέσεως πρᾶξις του Προέδρου, ή κατασχες είνε αὐτοδικαίως ἄκυρος, ό δε κατασχών εὐθύνεται εις πᾶσαν ἀποζημίωσιν προς τόν καθ' οἷ ή κατασχες και ὀφείλει αὐτῷ και τόσον 12 % ὀλοκλήρου του κατασχεθέντος ποσοῦ.

Ἐνονεῖται ότι μη ὑπάρχοντος ἐγγράφου ή κατασχες γενήσεται ἀδεία του Προέδρου.

Ἐν ἄσῃ περιπτώσει ή κατασχες είνε αὐτοδικαίως ἄκυρος διά τό πέραν του ἐν τῇ πράξει του Προέδρου ὀριζόμενον ποσοῦ.

Τῇ αἰτήσει του καθ' οἷ ή κατασχες, ό Πρόεδρος δύναται διά πράξεως αὐτοῦ να ἄρῃ τήν κατασχεςιν. Η πρᾶξις είνε ἐκτελεστή κατά του τρίτου.

Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ πρακτικῇ συμβαίνει και ἕτερον ἄτοπον.

Ό τρίτος δικαιοῦται αλλά δεν ὑποχρεοῦται να καταθέσῃ τό χρέος αὐτοῦ εις τό δημόσιον ταμεῖον. Ἄν δε τό χρέος τουτο προ τής κατασχέσεως ήτο ἄτοπον, τότε μετά τήν κατάσχεςιν οὔτε ὑπερημερία οὔτε ἀπαίτησις του χρέους τουτου είνε δυνατή, αλλά μένει τό χρέος εις χεῖρας του τρίτου ἄτοκου μέχρι τής δι' ὀριστικῆς τελεσιδίας [και αὕτη ή προσωρινή ἐκτελεσις είνε ἀνεπαρκῆς !] ἄρσεως τής κατασχέσεως. Μάτην ό καθ' οἷ ή κατασχες τρίτου ἐπικαλεῖται ὑπερ ἑαυτοῦ δημόσιον ἐκτελεστῶν ἐγγράφων, ό θώραξ τής κατασχέσεως περιβάλλει τόν τρίτον ἀδιάρτητος, ὅστις καταγελά του δανειστοῦ αὐτοῦ κατακρατῶν ποσόν πολλῶν χιλιάδων ἀντί του εὐτελοῦς πολλάνις ποσοῦ τής ἀπαίτήσεως του κατασχόντος.

Και τό ἀτόπου τουτου ή θεραπεία είνε εύκολος νομοθετικῶς. Ἀρκεῖ ἵνα καθιερωθῇ ή ὑποχρέωσις του τρίτου, ἵνα καταθέσῃ εις τό Δημόσιον ταμεῖον, δικαιομένου ἄλλως του καθ' οἷ ή κατασχες ἵνα προβῇ εις ἐκτελεσιν ἐναντίον του τρίτου, ὅποτε ἐάν μη καταθέσῃ ό τρίτος εις τό δημόσιον ταμεῖον, κατατίθεται τό πλειστηρίασμα εις τό Δημόσιον ταμεῖον και μένει ἐκεῖ μέχρι πέρατος τής διαδικασίας τής κατασχέσεως.

Ἐν Γερμανίᾳ ἀκολουθεῖται προσωμοία τακτική. Τό δικαστήριον [ό εἰρηνοδικῆς] ὀρίζει ποσόν ὅπερ κατατιθέμενον ὑπό του καθ' οἷ ή κατασχες παρᾶ τῷ Δημοσίῳ ταμείῳ, συνεπάγεται τήν ἄρσιν τής κατασχέσεως. Τό σύστημα τουτο θεωρῶ κατά τουτο ἐλαττούμενον, του ὅφ' ήμῶν προτεινομένου, καθ' ὅσο

ή ὄρισμένως και ἀσφαλῶς βεβαιώσωμεν αὐτήν».

Ἰδού ό δεκάλογος, ὃν παραδίδει ή ἐπιστήμη τῶν ἱατροδικαστῆ τῶ καλουμένων ν' ἀποφανθῇ περι τής αιτίας αἰφνιδίου θανάτου, και εις του οἰοίου τήν τήρησιν ὀμνυει οὗτος.

Ἀποσκοποῦντες εις τὰ ὅρια και τόν προορισμόν, ὃν ὀφείλει να έχῃ ή παρούσα μελέτη, προτιμῶμεν, προκειμένου να καταδείξωμεν μερικᾶ ἱατροδικαστικᾶ ἄτοπα, να περιορισθῶμεν εις μίαν των συνηθεστέρων περιπτώσεων αἰφνιδίου θανάτου ἕνεκα ἐξωτερικῆς αιτίας ἐπελθόντος, του θανάτου ἐκ δηλητηρίασεως, καθ' ὅσον πᾶσα ἐπέκτασις ἐρεύνης και εις άλλας αιτίας προσήκει εις εἰδικᾶς μελέτας.

Ἐξέτασις θανάτου ἐκ δηλητηρίασεως

Ό ἱατρός λαμβάνων ἐντολήν, να ἐξα-

κριβῶσῃ αν ἐπῆλθεν ό θάνατος εις ἐν ἄτομον ἐκ δηλητηρίασεως, ὀφείλει ως τάχιστα να ἐνεργήσῃ νεκροψίαν ἀνοίγων πρό παντός τήν κυρίως κοιλίαν, περιέχουσαν τὰ σπλάγχνα, ἵνα παραδώσῃ ταῦτα ἐν κλιρῷ εις τόν χημικόν. — Προς τουτο θα ἀποσπάσῃ τόν στόμαχον, φροντίζων πρώτιστα να τόν περιδέσῃ διά να μη χυθῇ τό περιεχόμενον αὐτοῦ. — Θα ἀποκόψῃ τεμάχια λεπτῶν και παχέων ἐντέρων ως και τεμάχια ήπατος ἐνίοτε όμως δύναται να ἀποσπάσῃ και τήν καρδίαν.

Ἐπειδή δε οὗτος, είνε ό πρώτος ὅστις ἐπιλαμβάνεται τής εξέτασεως του πτωματος, είνε φυσικόν ότι αὗτος πρώτος θέλει διακρίνει τὰς ανατομικοπαθολογικᾶς αλλοιώσεις τὰς ἐμφανιζόμενας ἐπὶ των σπλάγγων συνεπεία τής ἐπιδράσεως του δηλητηρίου, αἵτινες μετά τινά χρόνον δυνατῶν διά τής συρρικνώ-

σεως, ήν ὑφίστανται ἐν τῷ οἴνοπνεύματι ή διά τής σήψεως, εις ήν περιέρχονται πολλάκις διά τής μη ἐμβαπτίσεως αὐτῶν ἐν ἀντισηπτικῇ οὐσίᾳ, να καταστῶσιν ἄδηλοι. Ὀφείλει ὅθεν να μη περιορισθῇ μόνον εις τήν ἀπόσπασιν των σπλάγγων, αλλά και να προσπαθήσῃ ἀνοίγων ταῦτα να ἐξακριβώσῃ τήν ὑπαρξιν ανατομικοπαθολογικῶν αλλοιώσεων και να συντάξῃ λεπτομερῆ ἐκθεσιν περι τούτων, ήτις λίαν χρήσιμος θέλει ἀποβῆ εις τόν χημικόν, προς ὃν θέλουν σταλῆ ως τάχιστα ἐμβεβαπτιμένα εις δοχεῖον καθαρῶ οἴνοπνεύματος.

Ἄλλ' ό ἱατροδικαστής ὀφείλει να ἀνοίξῃ και τόν θώρακα, διότι είνε ἐνδεχόμενον και ἐκεῖ να συνκητῆσῃ ἐκδηλώσεις τής δηλητηρίασεως, ως ἐπίσης ὀφείλει να εξέτασῃ και τόν ἐγκεφαλον, ἐφ' οἷ θέλει παρατηρήσῃ αλλοιώσεις ἀποτόκου του δηλητηρίου. Η ἀθροιστική

των ἐπὶ του ἐγκεφάλου, τής κοιλίας του θώρακος, και των σπλάγγων παρατηρηθεῖσῶν ανατομικοπαθολογικῶν αλλοιώσεων μελέτη, μετά των πορισμάτων τής χημικῆς ἀναλύσεως, θέλει δίδει ἐκάστοτε τήν ἀπάντησιν εις τήν ἀπορίαν, αν ό αἰφνιδίος θάνατος είνε συνέπεια ὑποληθανούσης τινός νόσου ή δηλητηρίασεως, αν ή δηλητηρίασις είνε βραδεία ή ὀξεῖα, αν τό δηλητήριον τό εὔρεθεν εις τὰ σπλάγχνα ήδύνατο να ἐπιφέρῃ τόν θάνατον και ἐν τῇ φαρμακευτικῇ αὐτοῦ δόσει ή αν ἐλήφθη ὑπό του θύματος καθ' ὑπέρασιν αὐτῆς.

Ό χημικῶς λαβὼν τὰ ὑπό εξέτασιν σπλάγχνα θα διαίρῃσῃ τήν ἐργασίαν του εις τρία μέρη, ήτοι :

1) Θα εξέτασῃ τήν ὑπαρξιν μεταλλικῶν δηλητηρίων, π. χ. ἐνωσιν ὑδαργύρου, ἀρσενικοῦ, ἀντιμονίου, μολύβδου κλ.

2) Τήν ὑπαρξιν δηλητηρίων χωρίζο-

κατά το Γερμανικόν σύστημα ὁ καθ' ὅσον ἡ κατάσχεσις ὀφείλει νά ἔχη χρήματα διαθέσιμα, ἵνα καταθέσῃ ταῦτα εἰς τὸ Δημόσιον ταμεῖον, πράγμα οὐχὶ λίαν εὐκολόν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ

Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΑΠΑΤΗΣ ΑΠΟ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗΣ ΕΠΟΨΕΩΣ

Δυσχερέστατον καὶ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος ζήτημα ἐπραγματεύθη ἐν τῷ νομικῷ τμήματι τοῦ Συλλόγου «Παρνασσῶν», κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ συνεδρίαν, ὁ ἡμέτερος συναδελφός κ. Τημ. Ἡλιόπουλος.

Ὁ καθορισμὸς τῆς ἐνοίας τοῦ ἐγγλήματος τῆς ἀπάτης παρέσχεν ἀνεκχέν τῆ τε ἐπιστήμῃ καὶ τῇ Νομοθεσίᾳ μεγάλας δυσχερείας. Ἀλλ' ἡ ἔρευνα τοῦ ζητήματος τούτου ἐκρίθη ἐπ' ἐσχάτων ἐτι μάλλον ἐπιβαλλομένη, ἕνεκα τῆς μεγίστης ἐπιδύσεως τοῦ ἐγγλήματος τούτου, ἧτις πανταχοῦ παρουσιάζεται.

Ὁ κ. Ἡλιόπουλος, ἀφοῦ ἀνέλυσε τοὺς ἐν ταῖς πηγαῖς τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου περιεχομένους ὀρισμοὺς περὶ ἀπάτης, ὅτινες, ὡς εἶπεν, ἀπετέλεσαν τὴν βᾶσιν, ἐφ' ἧς ἐθεμελιώθη ἡ σημερινὴ ἐνοία τοῦ ἐγγλήματος τούτου, εἰσήλθεν εἰς τὴν ἔρευναν τῶν διαφορῶν θεωριῶν καὶ ἰδίως τῶν γαλλῶν, αἵτινες ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἐξηγήθησαν ἐν τῷ τελευταίῳ ποινολογικῷ Συνεδρίῳ, τῷ συγκροτηθέντι κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον ἐν Βουδαπέστη.

Ἐκ τῆς παραθέσεως δὲ καὶ συμπαραβολῆς τῶν διαφορῶν ποινικῶν νομοθεσιῶν ὁ κ. Ἡλιόπουλος διέκρινε δύο ἀντίθετα συστήματα ἰσχύοντα σήμερον. Ἐξ ἐνὸς τὸ σύστημα τοῦ γαλλ. ποιν. νόμου, ὅπερ μεγάλως περιορίζει τὰ ὅρια τῆς ἀξιοποίνου ἀπάτης, καὶ ὅπερ, μετὰ τινῶν παραλλαγῶν, ἠκολούθησαν καὶ νεώτεροι νομοθεσίαι, καὶ ἐξ ἐτέρου τὸ σύστημα τοῦ κοινῶν γερμαν. κώδικος. Τὸ Συνέδριον τῆς Βουδαπέστης ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ συστήματος τοῦ γαλλικοῦ νόμου, ἀλλὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην τὸ Συνέδριον ἐπολέμησε ζωηρῶς ὁ κ. Ἡλιόπουλος, ἀποδείξας ὅτι τὸ πρακτικὸν ἀποτέλεσμα τοῦ συστήματος τούτου εἶνε νὰ μένωνσιν ἀτιμώρητοι, ὑπὸ τὸ κράτος αὐτοῦ, αἱ συνήθεστεραι καὶ αἱ μάλλον ἐπικίνδυναι περιπτώσεις τῆς ἀπάτης, καὶ ὑπεστήριξεν ὅτι τὸ προσφορώτερον καὶ ἐπαρκέστερον σύστημα εἶνε τὸ τοῦ γερμανικοῦ ποινικοῦ νόμου.

Ἐν τέλει, εἰσελθὼν εἰς τὴν ἔρευναν τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ ἡμετέρου νόμου, κατέδειξε τίνες αἱ ἀνγκυαῖαι μεταρρυθμίσεις αὐτοῦ.

Τοιαῦται μελέται δὲν ἔχουσι μόνον θεωρητικὴν ἀξίαν. Δι' αὐτῶν παρασκευάζεται τὸ ἔδαφος τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ποινικοῦ ἡμῶν νόμου, ἧς ἡ ὥρα ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ βραδύνη ἐπὶ πολὺ ἀκόμη.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ

Τῇ 1 Ἰανουαρίου 1906 ἔληξε τὸ χρονικὸν διάστημα κατὰ τὸ ὅποσον ἐπροστατεύετο ἐν Γερμανίᾳ ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ πνευματικῆς ἰδιοκτησίας τὸ περίφημον Γαλλικὸν μελοδράμα τοῦ Bizet Κάρμεν, μετὰ τινὰ δὲ ἐτῆ λήγει καὶ ἡ προθεσμία τῆς προστασίας τῶν ἔργων τοῦ Βάγνερ, ἧτινα πλέον ἀνευ παροχῆς ποσοστῶν, θὰ παύονται ἐλευθέρως εἰς τὰ Γερμανικὰ θεάτρα. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ γεγονότος τούτου ζωηρὰ ἀνεπτύχθη ἐν Γερμανίᾳ συζητήσεις μετὰ τῶν νομικῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀμέσως ἐνδιαφερομένων, αἵτινες διαμαρτύρονται, ὅτι τὰ τριάκοντα ἐτῆ, ἐντὸς τῶν ὁποίων προστατεύονται τὰ μελοδράματα καὶ τὰ ἄλλα μουσικὰ ἔργα δὲν εἶνε ἐπαρκῆ.

Γαλλία. Φόρος ἐπὶ τῶν οἰκιακῶν ἀκαθαροῦν ἀπαλλαγὴ αὐτοῦ τῶν διπλωματικῶν προσώπων.— Ὡς γνωστὸν ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχει φόρος δημοτικὸς ἐπὶ τῶν οἰκιακῶν ἀκαθαρσιῶν ἐσχάτως οἱ παρὰ τῇ γαλλικῇ κυβέρνησει ἀντιπρόσωποι διεμαρτυρήθησαν ἐνώπιον τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ὅπερ ἐν τελευταίᾳ του συνεδριάσει ἀπήγγελε τὰ πρόσωπα ταῦτα τῆς τοιαύτης φορολογίας.

Γαλλία. Νομοσχέδιον προσαγωγῆς πιστοποιητικῶν ἐμβολιασμοῦ ὑπὸ τῶν ἐν Γαλλίᾳ διαμενοντων ἀλλοδαπῶν.— Ὁ βουλευτής κ. Ἀλβέρτος Λεμπρέν, κατέθεσεν εἰς τὴν γαλλικὴν βουλὴν νομοσχέδιον συμπληροῦν τὸν νόμον τῆς 8 Αὐγούστου 1893 ἐπὶ τῆς διαμονῆς τῶν ἀλλοδαπῶν ἐν Γαλλίᾳ, ὡς ἐξῆς: «Ὁ ἀλλοδαπὸς ὀφείλει συγχρόνως μετὰ τῆς δηλώσεως τῆς διαμονῆς του νὰ παρουσιάσῃ πιστοποιητικὸν ἐμβολιασμοῦ τὸ πολὺ πρὸ 10 ἐτῶν λαβόντος χώραν.» Ἡ πρότασις παρεπέμφθη εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς δημοσίας Ὑγείας.

Σουηδία. Σουηδικαὶ πτωχεύσεις πιστωταὶ ἀλλοδαποί.— Νεκρὸς σουηδικὸς νόμος συνεπλήρωσε μέγα κενὸν ἐπὶ τῶν περὶ πτωχεύσεως διατάξεων, αἵτινες ἦσαν ἐνίοτε λίαν ἐπιβλαβεῖς διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πιστωτάς. Μεχρι τοῦδε εἰδοποιούντο μόνον οἱ δανεισταὶ τῆς πτωχεύσεως οἱ κατοικοῦντες ἐν Σουηδίᾳ. Ὡς ἐκ τούτου πολλοὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ δανειστῶν λίαν βραδέως ἐλάμβανον γνῶσιν τῆς ὑπὲρ ἧς ἐνδιεφέροντο πτωχεύσεως, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπώλλυτο τὸ ποσὸν τῆς πιστώσεώς των, μὴ ἐπαληθευομένης ταύτης ἐγκλίρωσ. Διὰ τῆς προστιθεμένης ἐν τῷ νόμῳ διατάξεως, πάντες οἱ πιστωταὶ, οἱ τε ἐν Σουηδίᾳ καὶ οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἐφ' ὅσον εἶναι γνωστοί, θὰ προσκαλῶνται ἀμέσως δι' εἰδικῆς ἐπιστολῆς εἰς τὴν συνέλευσιν τῶν πιστωτῶν.

Βενεζουέλα. Πιστοποιητικὸν καλῆς διαγωγῆς καὶ υγείας τῶν μεταναστῶν.— Τοῦ λοιποῦ αἱ ἀρχαὶ τῆς Βενεζουέ-

λας ἀπαιτοῦσι διὰ τοὺς ἐκεῖ μεταβαίνοντας μετανάστας, οὐ μόνον διαβατήριον ἐπιθεωρημένον ὑπὸ τοῦ προξένου τῆς Βενεζουέλας, ἀλλὰ προσέτι καὶ πιστοποιητικὸν υγείας καὶ καλῆς διαγωγῆς.

Περιστολὴ τῆς ἀκολασίας τῶν γυναικῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.— Μετὰ τῆς Γαλλίας, Γερμανίας, Ἀγγλίας, Βελγίου, Δανίας, Ἰσπανίας, Ἰταλίας, Κάτω Χωρῶν, Πορτογαλίας, Ρωσίας, Σουηδίας, Νορβηγίας καὶ Ἑλβετίας, καθηρίσθη ἐν Παρισίοις σύμβασις πρὸς περιστολὴν τῆς μιθώσεως πρὸς ἀποπλάνησιν τῶν γυναικῶν πρὸς ἀκολασίαν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. Τὸ κείμενον, ὅπερ ἐν ἐνὶ τῶν προσεγγῶν φύλλων τῆς «Δικαιοσύνης» θέλομεν δημοσιεύσει, κατεχωρίσθη ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 8 Μαρτίου 1905 τῆς Συλλογῆς τῶν ὁμοσπονδιακῶν ἐλβετικῶν νόμων. Ἐν Γαλλίᾳ, τὸ σχετικὸν διάταγμα ἐτέθη ἐν ἰσχύϊ διὰ τοῦ Δ. τῆς 7 Φεβρουαρίου 1905, δημοσιευθέντος τῇ 19 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους.

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΕΝ Τῷ ΠΡΟῦΠΟΛΟΓΙΣΜῷ

Διὰ τοῦ ὑποβληθέντος ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν προϋπολογισμοῦ τοῦ 1906, τὸ Κράτος διαθέτει ὑπὲρ τῆς Δικαιοσύνης τὸ ποσὸν τῶν 6.187.647 δραχμῶν. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου δραχμαὶ 66.340 ἀπορροφῶνται ὑπὸ τῆς κεντρικῆς ὑπηρεσίας, δραχμαὶ 149.040 διατίθενται διὰ τὸν Ἄρειον Πάγον, δραχμαὶ 438.780 διὰ τὰ Ἐφετεία, δραχμαὶ 1.399.280 διὰ τὰ Πρωτοδικεῖα, δραχμαὶ 1.055.736 διὰ τὰ Εἰρηνοδικεῖα καὶ Πταισματοδικεῖα, δραχμαὶ 284.071 διὰ τὰς φυλακάς τοῦ Κράτους καὶ δραχμαὶ 2.598.840 διὰ τὴν ποινικὴν ἐν γένει Δικαιοσύνην. Ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου κονδυλίου δραχμαὶ 5.600 διατίθενται διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τῆς θανατικῆς ποινῆς.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΠΕΤΡΟΥ Σ. ΦΩΤΙΑΔΟΥ
Συμβολαὶ εἰς τὸ ἀττικὸν δίκαιον

Λεπτομερῆς βιβλιοκρισία τοῦ ὡς ἄνω ἔργου ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ ἐν Λεϊψίᾳ δικηγόρου κ. Δημητρίου Παπούλια ἐν τῇ Zeitschrift der Savigny-Stiftung, für Rechtsgeschichte ἐν σελ. 550—555.

ΙΩΑΝΝΟΥ Κ. ΣΗΜΑΝΤΗΡΑ

Δικηγόρου ἐν Ἀθήναις καὶ ὑφηγητοῦ τῆς Πολ. Δικονομίας

Ἐξεδόθη εἰς τεύχος ἐκ σελ. 20 ὁ ἐναρκτήριος λόγος, ὁ ἐκφωνήθεις τῇ 8 Δεκεμβρίου 1905 ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Νομικῆς Σχολῆς.

ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις δικηγόρου καὶ ὑφηγητοῦ τῆς πολιτικῆς Οἰκονομίας κ. Κ. Χ. ΒΟΥΡΝΑΖΟΥ ἐξεδόθη εἰς ἰδιαίτερον τεύχος ἐκ σελ. 30 ἡ κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 19 Νοεμβρίου 1905 τοῦ νομικοῦ τμήματος τοῦ συλλόγου Παρνασοῦ διάλεκξις αὐτοῦ περὶ διαρρυθμίσεως τῶν μεταλλειακῶν νόμων.

ΚΙΝΗΣΙΣ

Διωρίσθη τακτικὸς ἀνακριτὴς παρὰ τῶ Πλημμελειοδικεῖω Κερκύρας ὁ πηλημελειοδίκης Ι. Μπακόπουλος.

— Ἀνεκλήθη ἡ ἐξ Εὐρυτανίας εἰς Λευκάδα μετὰθεσις τοῦ πρωτοδίκου Ἄλ. Γεωργοπούλου καὶ μετετέθη εἰς Σπάρτην ἀντὶ τοῦ Γλυκῆ Βάου εἰς Εὐρυτανίαν ἀντὶ τοῦ Α. Βαλασσόπουλου εἰς Λεβάδειαν.

— Μετετέθησαν οἱ Πρωτοδίκαι Καλαμῶν Εὐθ. Χρυσάτης εἰς Πύργον, ἀντὶ τοῦ Ν. Μαυρέα εἰς Λευκάδα, Καρδίτσης Ν. Ἀγαθόνικος εἰς Λάριссαν.

— Διωρίσθη γραμματεὺς τῶν ἐν Ἠλείᾳ Πρωτοδικῶν ὁ Δ. Ἀρβανιτάκης ἀντὶ τοῦ Ι. Μπούκουρα, ἀπολυθέντος.

— Ἀνεκλήθη ὁ διορισμὸς τοῦ Ἰωάν. Παναγιούλια, ὡς γραμματέως τῶν ἐν Βόλῳ Πρωτοδικῶν, καὶ ἡ ἀπόλυσις τοῦ Γραμματέως τῶν ἐν Καλάμαις Πρωτοδικῶν Θ. Μαντζουράνη, καὶ μετετέθη οὗτος εἰς Κυπαρισσίαν ἀντὶ τοῦ Ὁρ. Βάλλα εἰς Ζάκυνθον ἀντὶ τοῦ Ἰ. Καραπατᾶ εἰς Ἄρταν, ἀντὶ τοῦ Α. Χλωροῦ εἰς Τρίκαλα, ἀντὶ τοῦ Α. Κουλοῦρη εἰς Βόλον.

— Μετετέθη ὁ ἀντεισαγγελεὺς τῶν ἐν Κερκύρα Ἐφετῶν Δημοσθένης Ἀντωνιάδης τῇ αἰτήσει του, εἰς τὴν θέσιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Κυπαρισσίᾳ πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέως.

— Ἀνεκλήθη τὸ ἀπὸ 12 Ἰανουαρίου 1906 Β. Δ. μὴ ἐκτελεσθέν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκ Λεβαδείας εἰς Κυπαρισσίαν μετὰθεσιν τοῦ παρὰ Πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέως Ν. Δημητριάδου καὶ μετετέθη οὗτος εἰς τὴν κενὴν θέσιν τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐν Ἄρτῃ Πρωτοδικῶν.

— Διωρίσθη συμβολαιογράφος Ποταμίων τῶν Κυθήρων ὁ Παναγιώτης Ν. Νικηφοράκης δικηγόρος, ἀντὶ τοῦ Ἰωάν. Τσιγκουράκου, διορισθέντος εἰς ἄλληλ ὑπηρεσίαν.

— Ἐγένετο δεκτὴ ἡ παραίτησις τοῦ συμβολαιογράφου Αἰγίου Χρ. Λαμπούδη καὶ διωρίσθη ἀντ' αὐτοῦ ὁ Χρῆστος Κεφαλόπουλος δικηγόρος.

— Ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας παραίτησις τοῦ Α' Παρέδρου τοῦ Εἰρηνοδικεῖου Χαλκίδος Ἰω. Ε. Περίων.

— Διωρίσθησαν δικηγόροι παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις πλὴν τοῦ Ἐφετείου καὶ τοῦ Ἄρειου Πάγου ὁ Κωνσταντῖνος Ν. Σερράς, διδάκτωρ τῆς Νομικῆς, παρὰ τοῖς ἐν Ζακύνθῳ δικαστηρίοις ὁ Παναγ. Ἰ. Θεοδωρακόπουλος, παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πλὴν τοῦ Ἄρειου Πάγου, ὁ Ἀριστόδημος Χατζηγιάννου, παρὰ δὲ τοῖς ἐν Λευκάδῃ ὁ Εὐάγγελος Ζαβαρινὸς πρῶτην τοιοῦτος.

— Μετετέθησαν τῇ αἰτήσει των οἱ δικηγόροι Σταύρος Θ. Ἀλιφάνης ἐκ τῶν ἐν Καλάμαις δικαστηρίων καὶ Π. Σιλαβούσης ἐκ τῶν ἐν Γυθείῳ δικαστηρίων ἀμφοτέροι παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις πλὴν τοῦ Ἄρειου Πάγου.

— Ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας παραίτησις τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις δικηγόρου κ. Γεωργίου Παπαχρήστου.

— Διωρίσθη δικηγόρος παρὰ τοῖς ἐν Καλάμαις δικαστηρίοις ὁ μέγιστος τοῦδε παρὰ τῶν Εἰρηνοδικεῖω Οἰγιάδας τοιοῦτος Κωνσταντῖνος Χ. Παυλόπουλος.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ

Ἔτος 25ον

Διευθυντής **Σ. Κ. ΜΠΑΛΑΝΟΣ**

Τιμὴ ἑτησίως συνδρομῆς δραχμαὶ 15

Πᾶσα οἰκὴ ἀπό τῆς αἰτήσεως ἀφορῶσα τὴν ἐφημερίδα, ἀπευθυντέα πρὸς τὸν κ. **Ἀριστείδην Σ. Μπαλάνον**, δικηγόρον.

Ὅδος Παρθενναγο-γείου—Ἀριστείδου 14

ΤΥΠΟΙΣ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ

μένων δι' ἀποστάξεως, καὶ μὴ ἀλλοιουμένων εὐκόλως, π. χ. χλωροφορμίου, ὑδροκυανικοῦ ὀξέος, φωσφόρου, φαινικοῦ ὀξέος κτλ. καὶ

3) Τὴν ὑπάρχον ἀλακτοειδῶν ἢ φυτικῶν δηλητηρίων, π. χ. στρυχνίνης, μορφίνης, βερατρίνης, ἀτροπίνης, διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῶν ὁποίων δέον νὰ διατηρῶνται τὰ σπλάγχνα εἰς ὅσον ἐνεστὶ ἀπομακρυσμένην κατάστασιν ἀπὸ τῆς σήψεως, ὅπερ κατορθοῦται μόνον διὰ τῆς ἐμβλαπτίσεως εἰς καθαρὸν οἰνόπνευμα, διότι, ὅταν ἐπέλθῃ ἡ σήψις τῶν σπλάγγων, τὰ δηλητήρια ταῦτα δὲν ἀνευρίσκονται.

Ἡ χημικὴ αὕτη ἀνάλυσις ἐνεργεῖται ὑπὸ τριῶν πραγματογνωμόνων, ἧτοι δύο χημικῶν καὶ ἐνὸς ἱατροῦ, ὅστις ὀρθώτερον νὰ εἶνε αὐτὸς οὗτος ὁ ἱατρὸς ὁ ἐνεργήσας τὴν νεκροψίαν, διὰ νὰ ἀνακοι-

νώσῃ εἰς τὸν χημικὸν τὰς ὕσας τυχόν παρετήρησεν ἀνατομικοπαθολογικὰς ἀλλοιώσεις ἐπὶ τῶν σπλάγγων κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς νεκροψίας.

Ἡ ἀπουσία τοῦ ἱατροῦ τούτου τότε μόνον εἶνε ὀλιγώτερον ἐπιζήμιος, ὅταν τοῦλάχιστον ὑπάρχῃ εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ χημικοῦ ἡ ἐκθέσις τοῦ ἱατροῦ τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν νεκροψίαν τοῦ μὴ ἀρκεσθέντος ὅμως μόνον εἰς τὴν ἀπόσπασιν τῶν σπλάγγων, ἀλλὰ καὶ ἀνοιχάντος αὐτὰ καὶ λεπτομερῶς ἐκθέσαντος, ὅσα παρετήρησε. Δέον δὲ ὁ παριστάμενος κατὰ τὴν χημικὴν ἀνάλυσιν πραγματογνωμόνων ἱατρὸς νὰ εἶνε καὶ βαθύς κάτοχος τῆς τοξικολογίας διὰ νὰ μὴ χρησιμεύσῃ ἀπλῶς θεατῆς τῆς ὑπὸ τῶν χημικῶν ἐνεργουμένης χημικῆς ἀναλύσεως.

Καὶ ταῦτα μὲν δέον νὰ γίνωνται. Ἡ δὲ ἀς εἰς ὅσον ταχύ βλέμμα εἰς τὸ τί

γίνεται καὶ ἡ ὀπτικὴ μας ἀκτίς ὑπερβαίνουσα τὰ ὅρια τῆς Εἰσαγγελίας Ἀθηνῶν ἀς ἀφεθῇ νὰ ἔρευνῆσῃ καὶ πέραν αὐτῆς.

Σπανιώτατα δυστυχῶς οἱ παρ' ἡμῖν ἱατροὶ συμμορφούμενοι πρὸς τὰ δόγματα τῆς Ἐπιστήμης ἀποστέλλουν πρὸς τὸν χημικὸν τὰ ἀπειτούμενα σπλάγγνα. Συνήθως ἀποστέλλουν μικρὸν τεμάχιον ἡπατος, ἢ μόνον τὸν στόμχον ἀνευ τοῦ ὑγροῦ τὸ ὅποσον πρόκειται χημικῶς νὰ ἐξετασθῇ, ὑπάρχει δὲ καὶ παράδειγμα πρωτοτύπου καὶ φειδωλοῦ ἱατροδικαστοῦ ἀποσπᾶσαντος καὶ ἀποστέλλαντος ἀντὶ σπλάγγων γυναικίως δηλητηρησθείσης... τὴν μήτραν!

Ἐνῶ δὲ ταῦτα δέον νὰ ἐντίθενται ἐν τὸς δοχεῖοις οἰνόπνευσματος, οὐδεμίαι τοιαῦται πρόνοια λαμβάνεται, καὶ συνεπῶς, ὅταν ὁ χημικὸς ἀνοίξῃ τὸ δοχεῖον, ἔχει

ἐπέλθει ἤδη ἡ σήψις καὶ τὰ σπλάγγνα ἀποτελοῦσι πολτὸν οἰκτῶς ἀπόζοντα. Τότε πλέον καθίσταται ἀνεπίκριτος ἡ ἀνίχνευσις τῶν φυτικῶν δηλητηρίων καὶ συνεπῶς, ἐὰν ἔχωμεν δηλητηρίασιν διὰ στρυχνίνης ἢ μορφίνης, ὁ χημικὸς τῶν Ἀθηνῶν, πρὸς ὃν ἀπεστάλησαν ἐκ μιᾶς ἐπαρχίας τὰ σπλάγγνα τοῦ θύματος, δὲν δύναται ν' ἀνιχνήσῃ.

Καὶ ὅταν ἐν τοιαύτῃ περιστάσει ὁ χημικὸς σιωπᾷ, παρὰ τῆς Ποινικῆς Δικαιοσύνης ἀντὶ ἀποφάσεως δικαίας θὰ ἀκούσωμεν ἐν πικρῇ γλῶσσει.

(Ἔπεται συνέχεια)

Φύλλα τῆς «Δικαιοσύνης» πωλοῦνται ἐν τοῖς καταστήμασι τοῦ κ. Γεωργίου Φέξη ἐπὶ τῆς Πλατείας Λουδοβίκου ἀέναντι τοῦ Πρωτοδικείου.